

Mijn eigen boekverfilming

Dat haar 'doktersroman' een bestseller werd was al gek genoeg. En toen wilde Ronald Giphart het boek ook nog bewerken voor de tv. Geestelijk moeder **Anne Hermans** over het ontstaan van Net 5-serie 'De co-assistent'

„Ro-nallllld Gip-harrrrt.” Terwijl ze een halfslachtige poging doet met haar hand de telefoon te bedekken, articuleert mijn moeder alsof ik een doofstomme ben met grote lipleescapaciteiten. Ze overhandigt me de telefoon en huppelt weg. „Jaha”, hoor ik haar in de achterkamer tegen de hond zeggen. „Wij krijgen tegenwoordig Ro-nallld Gip-hart aan de lijn.”

„Ha, met Anne”, zeg ik nonchalant. Want sinds vier dagen ben ik ontzettend goed met BN'ers. Dat was twee weken geleden natuurlijk wel anders. Na een jaar werken en schrijven in Curaçao was de zesde versie van mijn manuscript door mijn redacteur eindelijk tot 'af' bestempeld. Of dat kwam doordat het geld op was, de tijd op was, mijn relatie op was, of toch door zoveelste dreiging van mij de hele zaak in de gracht te gooien als ze nog één alinea zou schrappen, zal ik nooit weten. En doet er ook niet toe.

„Af is af”, dacht ik, terwijl ik op 10 februari 2007 zielsgelukkig het eerste exemplaar aan mijn moeder aanbod. „En het zou leuk zijn als er duizend verkocht werden.”

De volgende dag stond ik in met een kater in een Viva-fotostudio. Gefascineerd staarde ik naar het kleuren pallet van de visagiste, en liet me door de styliste met sjalotjes en diadeems behangen. Intens tevreden, tot ik de foto's onder ogen kreeg: een depressief paasei met een dikke, blote buik. „Maar dit ben ik niet!” riep ik. „Oké, die buik shoppen we er af. Aan de rest moet je maar wennen.”

Met grote ogen hobbelde ik de weken daarop van krant naar radio naar tv, onder vroeg fotografen over hun apparatuur, presentatoren over hun interviewtrucs en editors over hun montagetechnieken. Als een modern soort Alice, de tropenarts in wonderland, rende ik achter cameramannen aan en liet de technici hun microfoons uit elkaar halen.

Maar vandaag, twee weken later, ben ik die Alice-fase plots ruim voorbij. En vind dan ook dat mijn moeder 'normaal' moet doen.

Ronald Giphart legt uit dat hij een tv-serie ziet in *De co-assistent*. Samen met Jeroen van Baaren wil hij mijn boek omvormen tot script, daar een producent voor zoeken,

en dan het liefst voor Net 5. Of ik een keer langs wil komen in Naarden om daarover te praten.

„Een tv-serie?” breng ik uit, en een halve minuut later sta ik beduusd naar de pieptoon te staren. „Ze... ze willen...” begin ik tegen mijn moeder, als de telefoon opnieuw gaat. „Met Ronald. Ik vergat te zeggen: neem maar een taxi op onze rekening.” „Wat?” De tropenarts is terug. „Veertig kilometer taxi? Dacht je me daarmee te paaien? Nee hoor, ik ga gewoon met de trein en de fiets.”

Drie doorweekte fietstochten later is die fase ook voorbij. „Medische controle van het script? Prima, als jullie een taxi regelen.” Terwijl ik de laatste colleges van mijn tropenopleiding volg, werken Ronald en Jeroen aan aflevering één tot dertien. „Ja, een liesbreuk kan acuut zijn”, sms ik hen stiekem tijdens een practicum Darmparasieten.

En voor ik het weet, loop ik achter de deorbouwster door een belastingkantoor in Haarlem. „We hebben een dag in het ziekenhuis meegelopen”, zegt ze trots en laat me de nagebouwde operatiekamer zien. „Alles klopt. Die knop voor je voeten, de zeepbakjes, de handenwasinstructie... Shhht...” fluistert ze dan. „De rectaal toucher-les wordt gefilmd.”

„Kijk, dát noemen wij dus de Methode Plop”, klinkt het in de kamer ernaast. „Plop en hij zit erin. Maar zo gaan wij niet te werk. Wij zetten eerst een kopje thee, creëren een knusse, intieme sfeer...” Ik kijk om het hoekje. De twee acteurs zijn precies zo kakineus, belerend en soft als de rectaal toucher-docenten die ik me herinner; volledig toegewijd om aankomend artsen op te leiden tot 'emotioneel verantwoord toucheerder'. Hanna Verboom loopt naar voren en steekt ijverig net haar vinger uit, als internist dr. Stork, op haar af stormt.

Zoals ik geëist heb, is bij elke ziekenhuisscène een arts aanwezig om te checken of alles medisch correct is. „Je hebt maar één handschoen nodig”, doet dr. Stork haar voor, „haalt je vinger door de vaseline, brengt hem in in de anus en dán pas draai je 360 graden...”

En dan opeens staan de drie acteurs voor me. Bijna aarzelend stellen ze zich voor. „Elin, Hugo en Marjolein. Wij zijn jónw personagers, product van jónw brein, dus we hopen dat je tevreden over ons bent...”

Ik knik overdonderd. Terwijl de 'co-assistenten' in discussie gaan over hun eerste hechtavonturen van vanochtend is heel even Alice terug. En kijkt met grote ogen

WITTEJASSERS: Kasper van Kooten, Hanna Verboom, Michiel Huisman, Sytse van der Ster en Thom Hoffman. Foto Roy Beusker

en een euforische glimlach naar haar 'Wonderland'.

Drie weken later fiets ik in een jurkje op mijn mountainbike door de stad, nerveus op weg naar de viewing van de eerste aflevering. Ik probeer mijn acute zorgen over het effect van de serie weg te redeneren. „Wat mij ergert”, vertelde mijn vriendin en internist in opleiding me gisterenavond, „is dat het hele ziekenhuis een mening over jou heeft, puur gebaseerd op je media-aandacht. Ik ben benieuwd wat de serie...” Geschrokken keek ik haar aan. Ze zegt: „Maak je niet druk. Je wil geen internist worden... toch?”

Het café is afgeladen. De producent houdt een speech, het licht gaat uit, de beamer aan.

Hanna Verboom huppelt het ziekenhuis in, valt van de trap, breekt haar hak, knalt haar stoel per ongeluk tegen het hoofd van een arts.

Ik slik. „Natuúrlijk kijken ze jou op die serie aan”, hoor ik mijn vriendin weer zeggen. „Als het maar geen persiflage wordt!” klinkt mijn redacteur in mijn achterhoofd. Ik doe mijn ogen even dicht. „Jij bent níet de Elin uit je boek. En de tv-Elin is dáár weer een afgeleide van. Verwacht niet je ei-

‘Ja, een liesbreuk kan acuut zijn’, sms ik tijdens een practicum Darmparasieten stiekem aan scriptschrijver Ronald Giphart

gen visualisatie op het scherm te zien. Dit is tv, beoordeel het ook zo.”

Ik doe mijn ogen weer open. Hanna, ofwel Elin, rent achter haar arts-assistent aan. Tom Hoffman loopt visite en zet daar in specialist Verstraeten briljant neer. En dan verschijnt John Leddy als de doodzieke meneer Vis...

De grappen zijn over, de komediesfeer is verdwenen, en Elin transformeert tot een kundig dokter in spe. Het is doodstil in het café als ze met trillende stem 'Het regent en het is november' aan meneer Vis voordraagt. In een flits zie ik 'mijn' meneer Vis voor me, zoals ik vijf jaar geleden voor hem stond, en voel een kleeft mascara-traan in mijn ooghoek prikken.

Om Vis, om Elin, om het boek, om de serie? Of stiekem om Alice, de gelukkigste tropenarts in glamourland?